

"মৰমৰ সন্তানসকল - শ্ৰীমতত চলি সকলোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱাৰ বাস্তৱ দেখুৱাই দিয়া, গোটেই দিন এইটোৱে ধান্দা (বেপাৰ) কৰি থাকা"

প্ৰশ্ন: পিতাই কোনবোৰ সূক্ষ্ম কথা শুনাইছে যিবোৰ অতিকৈ বুজিবলগীয়া?

উত্তৰ: 1) সত্যযুগ হৈছে অমৰলোক, তাত আত্মাই এটা চোলা (শৰীৰ) সলাই আন এটা লয় কিন্তু মৃত্যুৰ নাম নাই সেইবাবে তাক মৃত্যুলোক বুলি কোৱা নহয়। 2) শিৱবাবাৰ বেহদৰ (অসীমৰ) ৰচনা আছে, ব্ৰহ্মাৰ ৰচনা এই সময়ত কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হোৱা। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ বুলি কোৱা হ'ব, ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা নহয়। পিতাই এই সকলোবোৰ বহুত সূক্ষ্ম কথা শুনাইছে। এনেকুৱা কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ কৰি বুদ্ধিৰ বাবে নিজেই ভোজন তৈয়াৰ কৰিব লাগে।

ওঁম শান্তি। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী)। এতিয়া সেই লোকসকলে ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কয়। পিতাই কয়- ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা ভগৱানুবাচ বুলি নকয়। তোমালোকে ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ বুলি ক'ব পাৰা। সেই লোকসকলেতো শিৱ-শঙ্কৰ বুলি কৈ মিলাই দিয়ে। এইটোতো চিধা (স্পষ্ট) হয়। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মাৰ সলনি ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে - শঙ্কৰে চকু মেলিলে বিনাশ হৈ যায়। এই সকলোবোৰ বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বুজা যায়। তিনিওজনৰেই মূখ্য পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰতো ৪৪ জন্মৰ বিশাল পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। বিষ্ণু আৰু প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ অৰ্থও বুজিছা, পাৰ্ট (ভূমিকা) এই তিনিওজনৰে। ব্ৰহ্মাৰ নামটো আদি দেৱ, আদম বুলি গায়ন কৰা হৈছে। প্ৰজাপিতাৰ মন্দিৰো আছে। এয়া হৈছে বিষ্ণুৰ অথবা কৃষ্ণৰ অন্তিম ৪৪তম জন্ম, যাৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰখা হৈছে। সিদ্ধতো কৰিবই লাগে - ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণু। এতিয়া ব্ৰহ্মাকতো এড'ষ্টেড বুলি কোৱা হ'ব। এই দুয়োজন হৈছে শিৱৰ সন্তান। বাস্তৱত সন্তান এটিয়েই। যদি হিচাপ কৰা ব্ৰহ্মা হৈছে শিৱৰ সন্তান। বাপ আৰু দাদা। বিষ্ণুৰ নামেই নাই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই স্থাপনা কৰি আছে। বিষ্ণুৰ দ্বাৰা স্থাপনা নকৰায়। শিৱৰো সন্তান আছে, ব্ৰহ্মাৰো সন্তান আছে। বিষ্ণুৰ সন্তান বুলি ক'ব নোৱাৰা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো বহুত সন্তান হ'ব নোৱাৰে। এয়া হৈছে বুদ্ধিৰ বাবে ভোজন। নিজেই ভোজন তৈয়াৰ কৰিব লাগে। সকলোতকৈ বেছি পাৰ্ট (ভূমিকা) বিষ্ণুৰ বুলি কোৱা হ'ব। ৪৪ জন্মৰ বিৰাট ৰূপো বিষ্ণুৰ দেখুৱায়, ব্ৰহ্মাৰ নহয়। বিৰাট ৰূপ বিষ্ণুৰেই তৈয়াৰ কৰে কিয়নো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নাম উল্লেখ কৰে। ব্ৰহ্মাৰতো বহুত কম পাৰ্ট (ভূমিকা) সেইবাবে বিৰাট ৰূপ বিষ্ণুৰ দেখুৱায়। চতুৰ্ভূজো বিষ্ণুৰ সাজি দিয়ে। বাস্তৱত এই অলংকাৰতো তোমালোকৰ হয়। এয়াও অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। কোনো মনুষ্যই বুজাব নোৱাৰে। পিতাই নতুন নতুন উপায়েৰে বুজাই থাকে। পিতাই কয় - ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ ৰাইট (শুদ্ধ) হয় নহয় জানো। বিষ্ণু, ব্ৰহ্মা আৰু শিৱ। ইয়াতো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাই সন্তান হয়। বিষ্ণুক সন্তান বুলি কোৱা নহ'ব। যদিও ক্ৰিয়েশ্বন (সৃষ্টি) বুলি কয় কিন্তু ৰচনা ব্ৰহ্মাৰ হ'ব নহয় জানো। যিয়ে আকৌ ভিন্ন নাম ৰূপ লয়। মূখ্য পাৰ্টতো (ভূমিকাতো) তেওঁৰ। ব্ৰহ্মাৰ পাৰ্টো (ভূমিকাও) বহুত কম এই সময়ৰ। বিষ্ণুৰ কিমান সময় ৰাজত্ব হয়! গোটেই বৃক্ষৰ বীজ ৰূপ হৈছে শিৱবাবা। তেওঁৰ ৰচনাক শালগ্ৰাম বুলি ক'ব। ব্ৰহ্মাৰ ৰচনাক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী বুলি ক'ব। এতিয়া যিমান শিৱৰ ৰচনা আছে সিমান ব্ৰহ্মাৰ নাই। শিৱৰ ৰচনাতো বহুত আছে। সকলো আত্মা তেওঁৰ সন্তান হয়। ব্ৰহ্মাৰ ৰচনাতো কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলহে হোৱা। হদত (সীমিত ভাৱত) আহি গ'লা নহয় জানো। শিৱবাবাৰে হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) ৰচনা - সকলো আত্মা। বেহদৰ আত্মাসকলৰ কল্যাণ কৰে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণেই গৈ স্বৰ্গবাসী হ'বাগৈ। আৰুতো কাকো স্বৰ্গবাসী বুলি নক'ব, নিৰ্বাণবাসী অথবা শান্তিধাম বাসীতো সকলো হয়। সকলোতকৈ উচ্চ ছাৰ্ভিচ (সেৱা) শিৱবাবাৰ হয়। সকলো আত্মাক লৈ যায়। সকলোৰে পাৰ্ট (ভূমিকা) বেলেগ বেলেগ। শিৱবাবায়ে কয় - মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) বেলেগ। সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰাই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি লৈ যাওঁ। তোমালোকে ইয়াত পাৱন হ'বৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰি আছে। আন সকলোৱে হিচাপ নিষ্পত্তিৰ সময়ত হিচাপ নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি যাব। তাৰপাচত মুক্তিধামত বহি থাকিব। সৃষ্টিৰ চক্ৰতো ঘূৰিব লাগিব।

তোমালোক সন্তানসকল ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ হৈ পুনৰ দেৱতা হৈ যোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে শ্ৰীমতত সেৱা কৰা। কেৱল মনুষ্যক বাস্তৱ দেখুওৱা - মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি পাব বিচৰা যদি এইদৰে পাব পাৰা। দুয়োটা চাবি হাতত আছে। এইটোও জানা যে কোন কোন মুক্তিত, কোন কোন জীৱনমুক্তিত যাব। তোমালোকৰ গোটেই দিন এইটোৱে ধান্দা। কোনোবাই খাদ্য শস্য আদিৰ ধান্দা (বেপাৰ) কৰিলে বুদ্ধিত গোটেই দিন সেয়াই থাকে। তোমালোকৰ ধান্দা হৈছে ৰচনাৰ

আদি-মধ্য-অন্তক জানা আৰু আনক মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুওৱা। যি এই ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁ ওলাই আহিব। এনেকুৱা বহুত ধৰ্মৰ আছে যি সলনি হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা নহয় যে ফিচাৰ্চ (চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য) সলনি হৈ যায়। কেৱল ধৰ্মক মানি লয়। কোনোৱে বুদ্ধ ধৰ্মক মানে কিয়নো দেৱী-দেৱতা ধৰ্মতো প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল নহয় জানো। এজনো এনেকুৱা নাই যিয়ে ক'ব যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হওঁ। দেৱতাসকলৰ চিত্ৰ কামত আহে, আত্মাতো অবিনাশী হয়, আত্মা কেতিয়াও নমৰে। এটা শৰীৰ এৰি আকৌ আন এটা লৈ ভূমিকা পালন কৰে। সেইখনক মৃত্যুলোক বুলি কোৱা নহয়। সেইখন হয়ই অমৰলোক। কেৱল চোলা (শৰীৰ) সলনি হয়। এই কথাবোৰ অতি সূক্ষ্ম আৰু বুজিবলগীয়া। স্থূল কথা নহয়। যেনেদৰে বিবাহ হ'লে তেতিয়া কাৰোবাক খুচুৰা হিচাপত, কাৰোবাক পাইকাৰী হিচাপত দিয়ে। কোনোৱে সকলো দেখুৱাই দিয়ে, কোনোৱে বন্ধ বাকচত দিয়ে। অনেক প্ৰকাৰৰ থাকে। তোমালোকেতো পাইকাৰী হিচাপত উত্তৰাধিকাৰ পোৱা, কিয়নো তোমালোক সকলো ব্ৰাইড্‌স (কইনা) হোৱা। পিতা হৈছে ব্ৰাইড্‌গ্ৰাম (দৰা)। তোমালোক সন্তানসকলক অলংকৃত কৰি বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাইকাৰী হিচাপত দিয়ে। বিশ্বৰ মালিক তোমালোক হোৱা।

মুখ্য কথা হৈছে স্মৃতিৰ। জ্ঞানতো বহুত সহজ হয়। যদিও কেৱল অলফকেই (পৰম পিতাকেই) স্মৰণ কৰিব লাগে কিন্তু বিচাৰ কৰা হয় স্মৃতিয়েই তৎক্ষণাৎ পিচলি যায়। বহুতে কয় বাবা স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। তোমালোকে যাকেই বুজোৱা তেতিয়া সদায় 'স্মৃতি' শব্দটি ক'বা। যোগ শব্দটি ৰং (অশুদ্ধ)। টিচাৰৰ (শিক্ষকৰ) ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যার্থীৰ) স্মৃতি থাকে। ফাদাৰ হৈছে ছুপ্ৰিম্ চ'ল (পৰম আত্মা)। তোমালোক আত্মাসকল ছুপ্ৰিম্ নহয়। তোমালোক হৈছা পতিত। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা। টিচাৰক, পিতাক, গুৰুক স্মৰণ কৰা হয়। গুৰুসকলে বহি শান্ত শুনাব, মন্ত্ৰ দিব। বাবাৰ মন্ত্ৰ এটাই - মনমনাভৱ। তাৰপাচত কি হ'ব? মধ্যাজী ভৱ। তোমালোক বিষ্ণুপুৰীলৈ গুচি যাব। তোমালোক সকলোৱেতো ৰজা-ৰাণী নোহোৱা। ৰজা-ৰাণী আৰু প্ৰজা থাকে। গতিকে মুখ্য হৈছে ত্ৰিমূৰ্তি। শিৱবাবাৰ পাচত হৈছে ব্ৰহ্মা যিয়ে আকৌ মনুষ্য সৃষ্টি অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰে। ব্ৰাহ্মণসকলক বহি আকৌ পঢ়ায়। এয়া নতুন কথা নহয় জানো। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকল ভাই-ভনী হ'লা। বুদ্ধসকলেও ক'ব আমি ভাই-ভনী হওঁ। এনেকৈ ভিতৰি বুজিব লাগে। এনেয়ে কাকোবাক এনেকৈ ক'ব নালাগে। ভগৱানে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচিলে তেন্তে ভাই-ভনী নহ'লা জানো। যিহেতু এজন প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, এয়া বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোক সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে - আমাক কোনে পঢ়ায়? শিৱবাবাই। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ। ব্ৰহ্মাৰো বহুত কম সময়ৰ পাৰ্ট (ভূমিকা)। বিষ্ণুৰ সত্যযুগী ৰাজধানীত ৪ (আঠ) জন্মৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) চলে। ব্ৰহ্মাৰতো এটা জন্মৰ পাৰ্ট (ভূমিকা)। বিষ্ণুৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) বেছি বুলি কোৱা হ'ব। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ হৈছে মুখ্য। তাৰপাচত আহে ব্ৰহ্মাৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) যিয়ে তোমালোক সন্তানসকলক বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক কৰি তোলে। ব্ৰহ্মাৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ আকৌ দেৱতা হয়গৈ। গতিকে এওঁ (ব্ৰহ্মা) হৈ গ'ল অলৌকিক ফাদাৰ। অলপ সময় এওঁ ফাদাৰ হয় যাক এতিয়া মানে। আদি দেৱ, আদম আৰু বীৰী। এওঁৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিব। আদি দেৱ আৰু আদি দেৱী আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ পাৰ্টো (ভূমিকাও) কেৱল সংগমৰ সময়ত। দেৱতাসকলৰ পাৰ্টতো (ভূমিকাতো) তথাপিও বহুত সময় চলে। দেৱতা বুলিও কেৱল সত্যযুগত ক'ব। তেতিয়া ক্ষত্ৰিয় বুলি কোৱা হয়। এয়া অতি গুঢ় পইণ্টচ্ পোৱা যায়। সকলোবোৰতো একেসময়তে বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰি। তেওঁলোকে ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কয়। শিৱক উৰুৱাই দিলে। আমি আকৌ ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ বুলি কওঁ। এই চিত্ৰ আদি সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰজা ৰচে পুনৰ তোমালোক দেৱতা হোৱাগৈ। বিনাশৰ সময়ত নেচাৰেল কেলেমিটিচো (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো) আহে। বিনাশতো হ'বই, কলিযুগৰ পাচত আকৌ সত্যযুগ হ'ব। ইমানবোৰ শৰীৰৰ বিনাশতো হ'বই লাগিব। সকলোবোৰ প্ৰেক্টিকেলত (বস্তৱত) লাগে নহয় জানো। কেৱল চকু মেলিলেই হ'ব পাৰে জানো। যেতিয়া স্বৰ্গ নাশ হয় সেই সময়তো আৰ্থকোৱেক (ভূমিকম্প) আদি হয়। তেন্তে সেই সময়তো শংকৰে এনেকৈ চকু মেলে জানো। গায়ন কৰে নহয় যে দ্বাৰকা অথবা লংকা পানীৰ তললৈ গুচি গ'ল।

এতিয়া পিতাই বুজায় - মই আহিছোঁ পাথৰ বুদ্ধিৰসকলক পাৰসবুদ্ধিৰ কৰি তুলিবলৈ। মনুষ্যই আহ্বান কৰে - হে' পতিত-পাৱন আহা, আহি পাৱন সৃষ্টি ৰচা। কিন্তু এইটো বুজি নাপায় যে এতিয়া হৈছে কলিযুগ ইয়াৰ পাচত সত্যযুগ আহিব। তোমালোক সন্তানসকলে আনন্দত নাচিব লাগে। বেৰিষ্টাৰ আদি পৰীক্ষাত পাছ কৰিলে তেতিয়া ভিতৰি খেয়াল কৰে নহয় যে মই ধন উপাৰ্জন কৰিম, তাৰপাচত ঘৰ সাজিম। এইটো কৰিম। গতিকে তোমালোকে এতিয়া সঁচা উপাৰ্জন কৰি আছা। স্বৰ্গত তোমালোকে সকলো নতুন সামগ্ৰী পাব। বিচাৰ কৰা সোমনাথৰ মন্দিৰ কি আছিল! এটাইতো মন্দিৰ নাথাকিব। সেই মন্দিৰৰ 2500 বছৰ হ'ল। নিৰ্মাণ কৰোঁতে সময়তো লাগিছিল নিশ্চয়। পূজা কৰিছিল নিশ্চয় তাৰপাচত তেওঁলোকে লুটপাট কৰি লৈ গ'ল। হঠাতেতো অহা নাছিল নিশ্চয়। বহুত মন্দিৰ থাকিব। পূজাৰ বাবে বহি মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। এতিয়া তোমালোকে জানা পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি আমি গ'ল্ডেন এ'জত (স্বৰ্ণীম যুগত) গুচি যাম। আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পৰিশ্ৰম অবিহনে কাম নচলিব। গোৱাও হয়- চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। কিন্তু এনেয়ে

জানো পোৱা যায়, এইটো বুজা যায় - সন্তান হ'লেতো নিশ্চয় পাব। তোমালোকে এতিয়া মুক্তিধামত যাবৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰি আছে। পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লগা হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ৰিফাইন (পৰিশোধিত) বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। পিতাই কয় - তোমালোকক বহুত গুট কথা শুনাওঁ। আগতে জানো এয়া শুনাইছিলোঁ যে আত্মাও বিন্দু হয়, পৰমাত্মাও বিন্দু হয়। ক'ব আগতে এয়া কিয় নুশুনালে। ড্ৰামাত নাছিল। প্ৰথমতেই যদি তোমালোকক এয়া শুনাওঁ তেতিয়া তোমালোকে বুজিব নোৱাৰিবা। লাহে লাহে বুজাই গৈ থাকে। এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলো দেহ-অভিমানী হৈ যায়। সত্যযুগত আত্মা-অভিমানী হয়। নিজক আত্মা বুলি জানে। মোৰ শৰীৰ ডাঙৰ হ'ল, এতিয়া এইটো এৰি আকৌ সৰু শৰীৰ ল'ব লাগে। আত্মাৰ শৰীৰ প্ৰথমে সৰু হয় আকৌ ডাঙৰ হয়। ইয়াততো সকলোৰে ভিন্ন ভিন্ন আয়ুস। কাৰোবাৰ অকালতে মৃত্যু হৈ যায়। কাৰোবাৰ 125 বছৰৰো আয়ুস হয়। গতিকে পিতাই বুজায় - পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ তোমালোকৰ বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰিলে এয়া কোনো আনন্দৰ কথা নহয়, এয়াতো হৈছে দুৰ্বলতা। কুমাৰীয়ে যদি কয় মই পবিত্ৰ হৈ থাকিব বিচাৰোঁ তেতিয়া কোনোবাই মাৰিব পাৰিব জানো। স্তান কম হ'লে ভয় কৰে। সৰু কুমাৰীকো যদি কোনোবাই মাৰে, যদি তেজ আদি ওলায় পুলিচক ৰিপ'ৰ্ট কৰিলে তেতিয়া তাৰ বাবেও শাস্তি পাব পাৰে। জন্তুকো যদি কোনোবাই মাৰে তেন্তে তেওঁৰ ওপৰত কেচ (মোকদ্দমা) হয়, শাস্তি হয়। তোমালোক সন্তানসকলকো মাৰিব নোৱাৰে। কুমাৰসকলকো মাৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো নিজেই উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। শৰীৰৰ নিৰ্বাহ কৰিব পাৰে। পেটে কোনো বেছিকৈ নাথায় - এজন মনুষ্যৰ পেট 4-5 টকাৰ, এজন মনুষ্যৰ পেট 400-500 টকাৰ। ধন বেছি হ'লে লুভীয়া হৈ যায়। গৰিবৰ পইচাই নাই গতিকে লোভো নাই। তেওঁলোক শুকান ৰুটিতেই আনন্দিত হয়। সন্তানসকল খোৱা-বোৱাৰ হাই-উৰুমিতো বেছিকৈ যাব নালাগে। খোৱাৰ চখ থাকিব নালাগে।

তোমালোকে জানা তাত আমি কি নাপাম। বেহদৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য), বেহদৰ সুখ পোৱা যায়। তাত কোনো বেমাৰ আদি নহয়। হেল্থ (স্বাস্থ্য), ৱেল্থ (সম্পত্তি), হেপিনেচ (সুখ) সকলো থাকে। বাৰ্ধক্যও তাত বহুত ভাল হৈ থাকে। আনন্দ থাকে। কোনো প্ৰকাৰৰ কষ্ট নাথাকে। প্ৰজাও এনেকুৱা হয়। কিন্তু এনেকুৱাও নহয় - বাৰু, প্ৰজা যদি প্ৰজাই ভাল। তেনেহ'লে এনেকুৱা হ'বা যেনেকুৱা ইয়াৰ ভীল (নীচ জাতি)। সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বলৈ হ'লে তেন্তে ইমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) আমি ব্ৰহ্মাৰ নতুন ৰচনা পৰম্পৰ ভাই-ভনী হওঁ, ভিতৰি এনেকৈ বুজিব লাগে কাকো কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। সদায় এইটো আনন্দত থাকিব লাগে যে আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায়।

(2) খোৱা-বোৱাৰ হাই-উৰুমিত বেছিকৈ যাব নালাগে। লালসা এৰি বেহদৰ বাদশ্বাহীৰ (সাম্ৰাজ্যৰ) সুখক স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: মায়াৰ সম্বন্ধবোৰক ডায়ভ'ৰ্চ দি (পৰিত্যাগ কৰি) পিতাৰ সম্বন্ধৰ লগত চুক্তি কৰোঁতা মায়াজিৎ, মোহজিৎ হোৱা

এতিয়া স্মৃতিৰে পুৰণা চুক্তি কেঞ্চেল (বাতিল) কৰি ডিঙ্গল (গাইগুটীয়া) হোৱা। পৰম্পৰ ইজন সিজনৰ সহযোগী লাগিলে হোৱা কিন্তু কম্পেনিয়ন (সংগী) নহয়। কম্পেনিয়ন (সংগী) এজনকে কৰি লোৱা তেতিয়া মায়াৰ সম্বন্ধবোৰৰ পৰা ডায়ভ'ৰ্চ হৈ যাব। মায়াজিৎ, মোহজিৎ বিজয়ী হৈ থাকিবা। যদি অলপো কাৰোবাৰ প্ৰতি মোহ থাকে তেন্তে তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থীৰ পৰিৱৰ্তে পুৰুষাৰ্থী হৈ যাবা সেইবাবে যিয়েই নহওঁক আনন্দত নাচি থাকা, “মিৰুৱা মোত মলুকা চিকাৰ” (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ) - ইয়াকে নষ্টোমোহা বুলি কয়। এনেকুৱা নষ্টোমোহা হৈ থাকোঁতাজনেই বিজয় মালাৰ দানা হয়।

শ্লোগান: সত্যতাৰ বিশেষত্বৰে ডাইমণ্ডৰ (হীৰাৰ) চমক বঢ়োৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!